

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 960: Vả Lại, Tâm Phật Vốn Vô Niệm, Cho Nên Biết rằng Hễ Khởi Vọng Niệm, Thấy Điều Là Phi Tâm

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 082)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Vả lại, tâm Phật vốn vô niệm, cho nên biết rằng hễ khởi vọng niệm, thấy điều là phi tâm (chẳng phải là chơn tâm).】

Hàm ý bên trong câu này rất sâu, rất rộng. Cái tâm của chúng ta ngày nay, đã đánh mất đi tác dụng vốn có; cái tâm này của chúng ta cũng giống như là một chiếc máy vi tính, hiện tại không còn nhạy bén nữa, đã bị trục trặc rồi. Sự trục trặc này là gì? Chính là bởi vì quý vị có “niệm”, niệm chính là vọng tưởng. Chúng ta từ sáng đến tối khởi tâm động niệm, cho nên cỗ máy này không còn linh hoạt nữa. Làm thế nào để cỗ máy khôi phục lại năng lực của nó? Phải loại bỏ đi chương ngại của nó, chương ngại đó chính là vọng tưởng.

Cho nên trong sự giáo học của Phật pháp, trong phần hành môn lấy thiền định làm then chốt. Tám vạn bốn ngàn pháp môn, “pháp” là phương pháp, “môn” là ngõ vào, tám vạn bốn ngàn loại là để hình dung số lượng rất nhiều, có vô số phương pháp, vô lượng phương pháp. Chư vị cần phải hiểu rõ, mục tiêu của chúng chỉ có một, đều là để đắc định. Tham thiền, mục đích là đắc định; niệm Phật, mục đích là được nhất tâm bất loạn, nhất tâm bất loạn chính là thiền định; trì chú là cần phải được tam mật tương ưng, tam mật tương ưng cũng là thiền định; học giáo yêu cầu phải đại khai viên giải, đại khai viên giải cũng vẫn là thiền định. Có thể thấy phương pháp tuy nhiều, nhưng mục tiêu chỉ có một, phương hướng chỉ có một, cái gọi là “Pháp môn vô lượng, thù đồ đồng quy” (đường lối tuy khác nhau nhưng đều trở về cùng một đích), thấy đều quy về tâm thanh tịnh. Lìa bỏ tất cả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, thì tâm thanh tịnh liền được khôi phục.

Từ đó có thể biết, tám thức, năm mươi một tâm sở từ đâu mà có? Là từ trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước biến hiện ra. Đây gọi là “phi tâm”. Chúng ta dùng cái tâm này, dùng cái tâm vọng tưởng, cho nên đối với tất cả pháp chúng ta không thấu hiểu, chúng ta không biết, hoàn toàn mê mờ rồi. Giả như chúng ta dùng chân tâm, dùng cái tâm đại viên cảnh trí, thì chúng ta cũng giống như chư Phật Như Lai vậy, tâm niệm của tất cả chúng sanh tận hư không khắp pháp giới, chúng ta thấy đều rõ ràng tường tận. Lý và Sự thấy đều như vậy, không thể không biết.